

Neděle 22.1.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Usilujte o pokoj toho města, do kterého jsem vás přestěhoval, modlete se za ně Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.*“ (Jer 29, 1-14 ; spec. 7.v.)

Jako kluk jsem střílel z praku, dělali jsme si s ostatními luky a hráli na indiány. Později jsme našli doma za skříní vzduchovku a byl to pro nás s bratrem svátek, když jsme si mohli z ní zastřílet... Když jsem ovšem jako dospívající muž přemýšlel o budoucnosti, neuměl jsem si představit, že bych šel jednou na vojnu, střílel ze samopalů a učil se zabíjet. Měl jsem z toho strach. Tak jsem se jako mladý křesťan začal modlit za to, abych na vojnu nemusel... Bylo by to na dlouho, kdybych to měl vyprávět celé. Dnes řeknu jen tolik, že jsem na vojnu nakonec šel. Když jsem držel v ruce povolávací rozkaz, pořád jsem si neuměl představit, co budu na vojně jako křesťan dělat? Vždyť to bude ztráta času! Bude to trápení a otrava! Na moje obavy a pochybnosti mi Pán Bůh odpověděl svým Slovem: „*Budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.*“ (Jan 11,40). To, co jsem sám považoval za zbytečné, se stalo pro mne, vynikající Boží školou. Poznal jsem, jak je Bůh dobrý a mocný a slavný v situacích, ve kterých jsem nikdy před tím nebyla a do kterých bych se jinak nedostal!

Když na začátku 6.stol. před Kristem začal prorok Jeremiáš mluvit v judské zemi o tom, že přijde katastrofa, že bude Jeruzalém zničen a lid půjde do zajetí, nikdo tomu nechtěl věřit. Jsem přesvědčen o tom, že se někteří lidé za to modlili, aby se to nestalo. Za 10 let se Jeremjášova slova o pádu Jeruzaléma a zajetí naplnila. Přesto judští v babylonské cizině stále nemohou uvěřit tomu, že to Bůh opravdu chtěl a dovolil, aby se to všechno stalo. Čekají, že se to ještě změní, že to trápení a pokoření skončí, že se to všechno vysvětlí jako omyl, jako nedopatření...

1. Zvláštní místo pro Boží církev

Do této situace přichází Boží slovo. V Jeremjášově dopise slyší zajatci Boží komentář ke svému údělu. Židé v zajetí se dovídají, že to bude trvat ještě několik desítek let, než se budou moci vrátit domů! Je to vůbec možné? Co tam budou v té cizině dělat?!

Pán Bůh ujišťuje zajatce v cizí zemi o tom, že Jeho tresty nejsou koncem Jeho plánů. Soud a trest to není poslední slovo. Boží myšlení je myšlení o pokoji, ne o trápení. Pán Bůh se zase smiluje nad svými věřícími a oni se budou moci vrátit domů.

Ovšem než se tak stane, mají se k celé situaci postavit čelem. Mají dobu života v cizí zemi přijmout jako Boží čas a využít jej se vším všudy... „*Stavějte domy a bydlejte v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody...*“ Zajetí nemá zůstat „prázdným obdobím“, nenaplněným časem... Judští zajatci mají přijmout svou situaci, žít svůj život jako kdyby byli doma a také v daleké cizině „*hledat Hospodina celým srdcem, volat ke svému Bohu, modlit se k Němu*“. Období zajetí daleko od domova se má stát obdobím nových zkušeností s Bohem, s Boží láskou, s Boží pomocí.

2. Zvláštní úkol (v.7.)

Snad vůbec nejtěžší pro judské zajatce bylo to, co jsme četli v 7.v.: „*Usilujte o pokoj toho města a modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.*“

Babylonská cizina to nejsou jen nechtěné, bezvýznamné či odporné kulisy jejich života, které budou brzy vyměněné za ty původní, judské. Babylon to je mimo jiné také oblast, kde působí Boží milost, Boží moc. Pán Bůh neopustil svou církev, On je s ní i v tom zajetí. Je to neuvěřitelný, neslýchaný požadavek! Nejraději by měli všechno rychle za sebou, nejraději by na všechno zapomněli! Ale slyší, že to nepůjde, že to bude jinak. Je to tvrdá výchova, když Bůh v té nesnadné situaci požaduje od svých věrných, aby se chovali v cizině „*jako doma*“! Ale Pán Bůh dobře ví, co Jeho lidé potřebují! A tak je tím pokořením před nepřáteli, bolestným vykořeněním z domácího prostředí a dalšími nepřijemnými zkušenostmi vychovává. Boží lid se má vzpamatovat, vrátit v pokání k Bohu a zase Mu oddaně sloužit. Aby u toho Boží lidé nezahorkli, aby v sobě neživilí nenávist proti nepřátelům, aby jim ta nenávist nezatemnila mysl a nezastřela výhled na všechno, *ordinuje jim Bůh modlitbu za Babylon*. - Kdo jste to už zkusili, víte, jak to v životě pomáhá. Když se totiž za něco modlíme, získáváme k tomu postupně jiný vztah. Začněte se modlit za nepřijemného šéfa, za

nemožného souseda nebo za někoho, kdo vám leze na nervy. Po čase zjistíte, že můžete myslet na toho dotyčného s větším klidem než dříve O to se Bohu jedná: aby měli judští zajatci k Babylonu ten správný vztah. Jinak se nemůže nic změnit! Doba zajetí nemají jen přetrpět, ale prožít se svým Bohem.

3. Kristova církev ve světě

To, co je pro judské v zajetí neslýchaným požadavkem (*aby se modlili za Babylon*), to je pro nás křesťany známou výzvou a úkolem. Určitě se už některým z vás vybavila Ježíšova slova o lásce k nepřítelům anebo apoštolská výzva k modlitbám za „*vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem...*“ (1Tm 2,1-4)

Pán Bůh volá také nás k odpovědnosti za svět, ve kterém žijeme. Každý z nás je nějakým způsobem zapojen do úsilí o lepší budoucnost světa. Věřím, že svou pracovitostí, obětavostí, statečností či poctivostí jsme jako křesťané na různých místech pomoci a příkladem. Mám za to, že víme, že v podmínkách politické stability, demokracie, svobody a míru lze také více vykonat na poli křesťanské misie, diakonie nebo osvěty. Proto se modlíme za svět, za svůj národ, za prezidenta, za vládu, za parlament, protože věříme, že to je náš Bůh, který může všechno a všechny použít k tomu, aby byl mezi lidmi ten pravý pokoj, ŠALOM, tedy takový řád věcí, ve kterém je dobře naprostě většině lidí...

Když se rozhlížíme kolem sebe, připadáme si také podobně nesví, nešťastní a skleslí jako Boží lidé v babylonském zajetí tenkrát. Máme pro to sice jiné důvody, ale výsledek je stejný. Když vidíme, jak do ministerských křesel usedají nafoukaní a pyšní lidé, kteří sledují bezostyšně své cíle, když se dovídáme o tom, že ti nejobhatší lidé v zemi, které jsme považovali za úspěšné, odvážné a dravé (*Kožený, Krejčíř, Pittř*), jsou zloději a podvodníci, zdá se nám, že to nemá cenu. V takovém světě jsme jako křesťané přece ztraceni!

Právě proto, že uvažujeme většinou tímto způsobem, potřebujeme slyšet to, co měl prorok Jeremiáš pro judské. *Právě proto*, že jsme v pokušení stáhnout se do ústraní, o nic se nezajímát, od něho nezasahovat, zvlášť do politiky ne, potřebujeme slyšet také my dnes Boží slovo. Také my se máme modlit za svět, ve kterém žijeme. A modlitba za politiku je vstup do politiky! Nejen to! Máme se aktivně podílet na tom, aby to na světě bylo co nejlepší. Nemáme rezignovat na své postoje, na své křesťanství! Máme je žít poctivě a opravdově tam, kde jsme. Přestože si připadáme ztraceni, má to smysl věřit, modlit se a křesťansky žít.

Podle starého prorockého slova můžeme říct, že *stavíme své domy* jako ostatní. Ale jejich dveře jsou otevřené a je možné do nich vstoupit. *Vysazujeme zahrady* a jíme jejich ovoce. Ale nemáme je pouze pro sebe. Jsme ochotni se podělit s těmi, kteří jsou v nouzi... *Zakládáme rodiny* jako ostatní. Ale jejich středem je Ježíš Kristus a vládne v nich porozumění a láska. Ukazuje se, že život v odpovědnosti před Bohem má vliv na ovzduší ve společnosti.

Křesťané *tím*, že kladou důraz na rodinu, připomínají ostatním Boží vůli, *tím*, že mají více dětí, jsou příkladem obětavosti, *tím*, že děti většinou dobře vychovávají, předávají další generaci biblické principy. Křesťané díky své víře se bojí méně než ostatní (*nezaměstnanosti, stáří, smrti*) a tím šíří kolem sebe optimismus a naději. Křesťané jsou obvykle obětavější v práci, mají obecně větší zájem o vzdělání, mají silnější sociální citění a jsou ochotni pomáhat potřebným. Podle průzkumu v Německu má celá společnost užitek z toho, že má mezi svými občany křesťany. Čím je v národě více věřících lidí, tím je to lepší. - V jednom Posledním slově v LN (6.12.05) píše Ludvík Vaculík o tom, že církev nepůsobí jen dovnitř, ale má větší úkol venku. Vyjadřuje přesvědčení, že *rozvoj křesťanského myšlení a jednání může bránit kriminalitě více než rozvoj policie*. Je to pro nás povzbuzením, když si můžeme něco takového přečíst v novinách! - Modleme se „*Přijď království Tvé!*“, ale dokud nepřijde, plníme své úkoly uprostřed světa, do kterého nás Bůh postavil. Žijme podle vzoru Ježíše Krista, který splnil své poslání tak, že se obětoval. Boží Syn Ježíš Kristus svou smrtí otevřel lidem přístup k Božímu odpuštění, k věčnému životu. Jsme znovu pozváni k tomu, abychom šli Boží cestou. Pro víru v Ježíše Krista, pro Boží lásku, kterou máme v srdci, a pro živou naději, která nás nese, *jsme solí země a světlem světa*. Za to patří našemu Pánu Ježíši Kristu dík a sláva!

(Praha - 21.1.2006 - B. Kaleta)